

пи, търговци и богати, хора безъ добродѣтели и несправедливи.

Книгата на Паисия се распространи въ многобройни преписи по всичкитѣ български краища, и ако и да не бѣ нигдѣ печатана, но тя най-много спомогна за пробужданнето на Българскій народъ. Скоро подиръ това явиха се ученици Паисиеви, които допълняватъ и разширяватъ неговата Хроника; единъ отъ тѣхъ притурилъ списъкъ на 144 градове и голѣми села въ всичкитѣ части на Българската земя, отъ което се види че е ималъ ясно понятие за разширенността на народа си. Самъ си Паисий пътува съ хрониката си и дава да ѝ преписватъ. Като пътувалъ така той въ 1765 год. въ «войнишкото» село Котелъ (Казанъ), въ Источний Балканъ, запозналъ се съ единъ юноша, който послѣ станалъ неговъ главенъ ученикъ. Той билъ Стойко Владиславъ, най-напрѣдъ занаятчия а послѣ попъ и при това учителъ (род. 1739, + около 1815). Слѣдъ като преминалъ той много авантюрни случаи, у Гръцитѣ придобилъ таквасъ важность, щото въ 1794 год. приелъ името Софроний и станалъ епископъ въ Враца. Но по причина на анархията която тогасъ владѣла въ Турция и която преобърнала земята на пустиня, той билъ принуденъ да се отстрани въ Букурещъ, гдѣто и умрѣлъ. Той издалъ първа печатана новобългарска книга, на простобългарски езикъ «Слова за празнични и недѣлни дни» (1806). Твърдѣ занимателенъ паметникъ сж неговитѣ мемоари, въ които съ простъ и добъръ слогъ разказва какво му се случило прѣзъ живота. Прѣди да се ржкоположи за е-